

гобоязливому пустыннику въ Прѣславѣ и рѣкъ му надѣйте ми ся!

— Това е добро, рече Ясень въ себе си; кавалеръ-тъ ми направи твърдѣ голѣмѣ услуги.

— Вечь лучкаты, да ли въ Прѣславѣ ще дойде, или въ Търново, додаде Иваница.

Прѣслава и Търново бѣхѣ въ това врѣмя у Българіиѣ двѣ столицы, Прѣслава стара, а Търново по-нова. Подяремный народѣ гледаше на тѣхѣ като на святыниѣ, койѣто Гърци-ти каляхѣ и сквърняхѣ, то сѣ да унищожавать, то на своѣ корысть да употрѣблявать натрупаны-ты тамѣ народны споменицы. Ала пакѣ бѣхѣ тѣя мѣста сърдце-то на народно-то тѣло, въ кои-то притиснѣтый, ала не убитый народѣ подновяваше своѣ-тѣ кървь и напояваше сѣ сѣ прѣсенѣ зракѣ. Гърци-ти що не правихѣ за да го убійѣтъ, ала народѣ не е единѣ человекѣ. Кой-то иска да убіе единѣ народѣ, той трѣбва да унищи докракѣ цѣло едно колѣно, трѣбва да искове цѣлѣ веригѣ за Исторіиѣ и дружство.....

И днешни-ти Българе, колко-то инакѣ и да сѣ затыпели, пакѣ не сѣ прѣстанѣли да бѣдѣтъ народѣ, кой-то е спалѣ нѣколко столѣтія, увытъ въ летаргическы платѣ. Ала летаргія-та не е смъртъ, защо-то Турци-ти завоеваѣщицѣ земѣ-тѣ, унищявахѣ народа, ала пакѣ не можяхѣ да го унищятѣ до кракѣ. Додѣто единѣ народѣ отѣ своѣ волиѣ самѣ себе си не убіе, всякога има бѣдѣщность.

Животѣ-тѣ на покорены-ты Българе сѣ усрѣдоточаваше въ Търново. Прѣслава изгледаше повече-то като нѣкакѣвъ си памятникѣ, народенѣ музей, кой-то свидѣлствуваше сѣ всякой камѣкъ отѣ улицѣ-тѣ, сѣ всякѣ стѣпкѣ отѣ земѣ-тѣ у околность-тѣ си, залѣянѣ сѣ кървь отѣ бранителя на народнѣ-тѣ независимость. Между други-ты